

De hoekpaal

Plattelandskomedie in drie bedrijven

door

JAN DERENE

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE HOEKPAAL** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JAN DERENE** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2006 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **10** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

HANNES DE MEREL - Landloper

KOBUS KLAPBEURS - Landloper

LIENTJE NAAIGAREN - Oude vrijster, naaister

STIENTJE NAAIGAREN - Oude vrijster, naaister, zus van Lientje

KLAAS VAAK - Café- en pensionbaas

KARLIEN VAAK – Wildebras, Dochter van Klaas Vaak, studente kunstacademie

STIJN VAN 'T STUK - Gemeentewerkman

PIERRE DE SCHRIJVER - Gemeenteambtenaar

TILLIE DE SCHRIJVER - Echtgenote van Pierre de Schrijver

AMMELIE VAN NUFFELEN - Belgische Madame

DECOR:

Het toneel stelt een pleintje voor met een aantal geveltjes. In de rechter zijwand en de achterwand zijn minstens 3 woningen met een voordeur en een raam. In de rechter zijwand is een cafe-pension. Dit kan d.m.v. van een uithangbord met de aanduiding "Cafe de Paal" en mogelijk op andere wijzen worden aangegeven. Zowel rechts als links in het decor is een doorgang waardoor men op het pleintje kan komen en van het pleintje kan weggaan. Links achter het decor wordt verondersteld dat er een parkje is, rechts gaat men het centrum van het dorp in.

Indien mogelijk is midden in de toneelvloer, niet zichtbaar voor het publiek, een opening. Deze opening dient bij voorkeur zo groot te zijn dat er een persoon in kan. Bovendien dient hierin bij voorkeur zwarte aarde te zijn gestort. Aan de rand van deze opening staat een paal, waarvan plm 1,50 meter zichtbaar is. Rond de paal staan, ter camouflage van de eventueel aanwezige opening wat bloemen. Naast de opening, de paal en de bloemen staat een zitbankje.

Indien een opening in de toneelvloer niet mogelijk is kan men door middel van een verhoging op het toneel wellicht hetzelfde effect bereiken.

Het pleintje is mogelijk aangekleed met enkele bloembakken, lantaarns enz.

1e BEDRIJF

Het begint langzaam licht te worden. Eventueel hoort men een paar keer een haan kraaien, en in de verte een kerkklok luiden. Op het bankje bij de paal ligt Kobus onder een berg lompen te slapen. Over de zitting van de bank hangt een deken naar omlaag. Onder het bankje, achter de deken, niet zichtbaar voor het publiek, ligt Hannes te slapen.

PIERRE: (*Een van de deuren gaat open en Pierre stapt naar buiten. Gekleed in pak en met boekentas. Zijn vrouw komt achterop*) Zo vrouw, dan ga ik maar weer eens. Ik heb vandaag een heleboel werk te doen en tussendoor ook nog een werkbepreking.

TILLIE: Dat is goed lieverd. Ben je laat vanavond?

PIERRE: Die vraag stel je me nou elke morgen.

TILLIE: Ja, en op geen enkele morgen krijg ik er fatsoenlijk antwoord op.

PIERRE: Hoe laat ben ik altijd thuis 's avonds?

TILLIE: Altijd om vijf uur.

PIERRE: Waarom zou het dan vanavond anders zijn. Je weet dat ik van stiptheid hou. Op tijd beginnen maar ook op tijd stoppen met mijn werk.

TILLIE: Heb je je boterhamtrommel in je tas gestopt?

PIERRE: Ook weer zo'n vraag die nergens op slaat. Vergeet ik mijn boterhamtrommel wel eens?

TILLIE: Nee, dat niet, maar het zou toch een keer kunnen gebeuren, je bent toch ook maar een mens al zou je het

PIERRE: (*heeft intussen rondgekeken en ziet de twee personen bij het bankje liggen*) Nou moet je daar kijken vrouw. Wat ligt daar voor oude rommel op dat bankje. Wie zou die troep daar hebben neergegoid. (*Kobus beweegt in zijn slaap*) Verroest, het beweegt nog ook. (*loopt er voorzichtig naar toe, Tillie volgt voorzichtig*) Zouden er nog ratten in zitten ook. Nou wordt het helemaal mooi.

TILLIE: Welnee, man, zie je dat dan niet. Dat zijn geen ratten, dat is een mens die daar ligt te slapen.

PIERRE: Een mens die daar ligt te slapen? Kan die persoon niet fatsoenlijk thuis op z'n eigen bed gaan slapen of in een hotel of pension. Daar (*wijst*) bij Klaas Vaak had hij gemakkelijk terechtgekund, daar slaapt verder toch niemand.

TILLIE: En Klaas Vaak zelf dan, en Karlien, z'n dochter. Die slapen daar toch neem ik aan.

PIERRE: Ja, natuurlijk, maar die bedoel ik natuurlijk niet. Ik bedoel gasten. Heeft Klaas Vaak wel eens gasten in z'n pension? Volgens mij is dat al zeker een half jaar geleden. Maar dit moet gedaan zijn. Zulk volk hier op het pleintje bij ons voor de deur. Ik heb een tijdje geleden bij de wethouder al eens verzocht om die paal en alles wat er rondslingert hier op te ruimen. Het is toch geen gezicht, zo'n paal voor je deur.

DILLE: Nou ik vind het wel wat hebben. Op andere pleintjes staan soms van die beelden, maar zo'n paal zie je nergens. Wie van je collega's kan zeggen dat hij aan een pleintje met een paal woont? Trouwens wat moeten ze dan doen met de naam van het pleintje? Want het pleintje van de paal, dat klopt dan niet meer.

PIEREN: Dat is toch niet de officiële naam van het pleintje. Dat maken de mensen er maar van. Je ziet wat er van komt van die paal. Daar kruipt van alles tegenaan. Eerst bleef het nog bij vliegen en muggen en slakken maar nou kruipen er al mensen tegen. Tenminste als je deze hoop met vodden een mens wilt noemen. Maar niet langer dan vandaag. Ik ga er direct gelijk werk van maken. Die paal moet weg. Deze steen des aanstoots moet verdwijnen.

TILLIE: Deze steen des aanstoots en het is een houten paal.

PIERRE: Dat is een uitdrukking vrouw. Steen des aanstoots, dat is iets waar de mensen zich aan storen. Dat is iets wat in de weg staat.

TILLIE: Nou hij staat mij niets in de weg hoor. Trouwens heb je daar vandaag allemaal wel tijd voor?

PIERRE: Hoe, tijd voor?

TILLIE: Nou je vertelde net dat je het vandaag heel druk had. Heb je dan wel tijd om je met deze steen des aanstoots bezig te houden?

PIERRE: Je moet soms prioriteiten stellen. Jij weet wel niet wat dat is, maar ik weet daar alles van. En dit probleem heeft de grootste prioriteit. Ik ga. En houdt de deur maar goed dicht met dit ongedierte voor de deur. Tot vanavond. *(loopt rechts pleintje af)*

TILLIE: *(met haar gezicht naar voor)* Krijg ik geen afscheidskus meer?

PIERRE: *(kijkt achterom)* Doe ik dat anders wel eens dan? *(af)*

TILLIE: *(in zichzelf pratend)* Nee, dat doe je anders ook niet, droogstoppel. Toch benieuwd wie daar onder die zakken ligt te slapen. Misschien zie ik het straks nog wel. Kom, ik ga eerst maar een emmer water halen dan kan ik de ramen even zemen, daarna de was doen en het bed opmaken. En dan ben ik voor de rest van de dag weer klaar want andere prioriteiten heb ik niet. *(gaat naar binnen en sluit de deur)*

KOBUS: *(beweegt wat onder z'n vodden, rekt zich uit, gaapt een paar keer en komt al puffend omhoog)* Zo, was me dat een lekker potje

slapen. 't Is alleen dat die bank wat hard begint te worden anders was ik de eerste uren voorlopig nog niet waker geworden denk ik. Wacht, daar is nog wat anders aan de hand ook. Eerst even naar het parkje hierachter om de waterleiding af te tappen. *(Sukkelt naar links het decor af, komt even later zijn broek dichtknopend terug)* Zo, daar ben ik vanaf. Nog even nagloeien *(gaat weer terug op de bank liggen)* He, Hannes, ben jij ook al wakker. Hannes ! 't Is tijd jong, je gebakken eitje staat al klaar.

HANNES: *(van onder de bank)* He, wat staat er al klaar. *(stoot z'n hoofd)* Jirremejee, Auw.

KOBUS: Wat auw. Lust je geen gebakken eitje?

HANNES: Hou op over je gebakken eitje. Ik stoot m'n kop man. *(komt gedeeltelijk onder de bank uit)*. Waarom moet ik verdorie altijd op de grond liggen? Kun jij dat nou ook eens niet een keer doen?

KOBUS: Reumatiek, Hannes, dat weet je toch. Dat is niet goed voor mijn reumatiek.

HANNES: Maar het is ook niet goed voor mijn reumatiek hoor. Of is het bij jou weer erger dan bij mij, zoals gewoonlijk.

KOBUS: Ja, dat klopt, bij mij is het al in de derde graad en bij jou begint het pas.

HANNES: Hoe weet je dat. Weet jij soms wat ik voel?

KOBUS: Nee, maar jij weet ook niet wat ik voel. En ik ben zo stijf als die paal die hier staat.

TILLIE: *(deur gaat open en komt naar buiten met emmer)* Zo, nou zal ik eerst de ramen eens zemen. Dan heb ik kwaadste maar gehad. *(zet emmer neer en gaat terug naar binnen)*

KOBUS: *(duikt wat weg en gluurt naar haar)* Ssst, Hannes, kijk daar eens jong. Dat is een nieuw vrouwtje hier op het pleintje.

TILLIE: *(komt opnieuw buiten met stoel of trapje)* Zo, want anders kan ik daar niet helemaal bij. En ik moest eens een streepje vergeten dan begint onze Pierre daar weer over te zeuren. *(zet stoel of trapje neer en gaat weer naar binnen)*

HANNES: Dat is wat anders dan dat oud mens dat er van tevoren woonde.

TILLIE: *(komt opnieuw naar buiten met spons en zeem)* Nou, hebben we alles. *(kijkt eens naar haar spullen)* dan kunnen we beginnen. *(klimt op stoel of trapje en begint de ramen te zemen)*

KOBUS: Daar zou ik best wel eens in willen bijten. Die heeft nog geen last van reumatiek zo te zien.

HANNES: Jirremejee, dat ziet er sappig uit. Onze Lieve Heer is een echte artiest he Kobus, dat hij zulke ronde appeltjes laat groeien.

KOBUS: En ze kan nog mooi zemen ook, he Hannes.

HANNES: Dat weet ik niet Kobus, daar heb ik niet zo'n verstand van.

TILLIE: Nou, ik kan moeilijk zeggen dat het er van opknapt. Want eigenlijk was het nog niet nodig dat ik ze zeemde, maar ja, het staat vandaag op het programma dus toch maar doen. *(brengt spons en zeem naar binnen en komt direct weer terug)* Eigenlijk ben ik hartstikke gek he om hier in alle vroegte al van dit onzinnige werk te staan doen. Ik kon beter net zoals die mens op de bank daar nog een beetje slapen. Maar ja, dat vindt onze Pierre niet goed. Ik moet er gelijk met hem uit om z'n botterhammetjes gereed te maken en thee voor hem te zetten. *(brengt stoel of trapje naar binnen en komt weer terug. Kijkt eens over het pleintje, Kobus en Hannes duiken weg en doen alsof ze nog slapen. (Wil de emmer met water bij de paal leeggooien, houdt zich op het laatste moment in)* Nee, wacht, dat kan ik beter achter in de tuin weggakken dan hebben de plantjes er ook nog wat aan. *(gaat met emmer het huis weer in, sluit de deur)*

HANNES: Jirremejee. Was me dat schrikken Kobus, we hadden bijna een gratis bad gehad, jonge. Heel onze opgebouwde huidbescherming naar de knoppen.

KOBUS: Ja, Hannes. Dat zou voor jou nog niet zo slechts geweest zijn, je stinkt tenminste een uur in de wind. Hoelang is het al geleden dat je gezicht water heeft gevoeld, om over de rest nog maar te zwijgen.

HANNES: Nou, dat is nog maar een paar dagen geleden. Wanneer heeft het geregend, gisteren of was het eergisteren? Nou toen ben ik nog nat geweest.

KOBUS: Nou dat zal wel meegevallen zijn want zodra je een druppel voelt zoek je zo snel mogelijk een plekje op om te schuilen.

HANNES: *(komt onder de bank uit)* Jij wil toch niet beweren, Kobus Klapbeurs dat jij zo van water houdt, wel? *(wil tegen de paal gaan staan om te plassen)*

KOBUS: Zeg, je kent je fatsoen toch wel he. We staan hier niet in het open veld hoor. Zou je je slang niet ergens anders uitrollen. Dat kun je zo maar niet hier midden op dit pleintje doen, hoor. Lomperik.

HANNES: Zou het niet, Kobus. Ik dacht, zo achter die paal zie mij toch niemand staan. Maar vooruit, als jij er niet tegen kunt, dan loop ik daar wel even naar die struiken toe

KOBUS: Nou, je zou mooi voor paal staan zo bij die paal.

HANNES: Mooi voor paal staan bij die paal, ik wist niet dat jij zo fijngevoelig was. *(loopt links toneel af)*

KOUS: het is een goeie kameraad om mee op pad te zijn hoor, daar niet van, maar af en toe schaam ik me wel eens voor hem. *(staat van de bank op, snuift eens, krabt eens in z'n haar)* Zo eerst mijn toilet eens maken. *(pakt een fles water, drinkt een slok, haalt uit z'n jaszak)*

een tandenborstel en begint z'n tanden te poetsen neemt nog een slok en spuwt het water bij de bloemen rond de paal.)

HANNES: *(komt terug op)* Ho, jij bent al met je toilet bezig. Kan ik binnenkomen.

KOBUS: Ja, ik ben bijna weer gereed voor de nieuwe dag Hannes.
(pakt een kam uit z'n jas en kamt z'n haar)

HANNES: Ik zal m'n ochtendritueel ook eens afwerken. Daar heb ik trouwens niet zo lang werk mee als jij. *(zoekt tussen z'n spullen, pakt een fles, neemt een slok, gorgelt een keer en slikt het in)* Zo, hij kan weer.

KOBUS: Dat was wel heel snel, vanmorgen. Noem jij dat tandenpoetsen. En je drinkt het nog op ook in plaats van uit te spuwen.

HANNES: Wat denk je wel. Ik heb geen water meer. Dit is jonge klare, jij denkt toch zeker niet dat ik dat zo maar weg laat lopen. Zeg maar wat je een haast vanmorgen. Ben je bang geworden van dat vrouwtje van daarnet, dat ze direct toch nog haar emmer hier leeg komt gooien?

KOBUS: *(begint z'n spullen bij elkaar te zoeken, slaat af en toe een lap of baal uit, vouwt deze op en steek deze in een zak, Hannes doet hetzelfde, maar wat minder precies)* Bang van dat vrouwtje, je gelooft het toch zelf niet he Hannes. Van zulke vrouwtjes ben ik niet bang. *(de deur bij Lientje en Stientje gaat open en Lientje komt naar buiten gesukkeld)*

HANNES: Maar van zulke wel zeker. *(grinnikt)*

LIENTJE: *(loopt naar de mannen toe, kijkt eens goed)* Kijk aan wie we daar hebben. Kobus en Hannes. Dat is lang geleden dat jullie hier waren. Ik stond al een tijdje voor het raam te kijken maar ik kon niet goed zien dat jullie het waren. *(Stientje is intussen ook buiten gekomen)* Gauw even aan ons Stien gaan vertellen *(draait zich om en wil naar binnen gaan)*

STIENTJE: Zeg, Lien, ga je weer terug naar binnen?

LIENTJE: Ja, even ons Stien halenoch je bent er al...

KOBUS: Nou, Hannes, daar ben ik ook niet bang van.

LIENTJE: Kijk Stien, Kobus en Hannes zijn er weer.

STIENTJE: Ja, dat zie ik. Hoe is het met jullie? Dat is lang geleden dat jullie hier op het pleintje waren. Wel meer dan een jaar, denk ik.

KOBUS: Kom in m'n armen meisjes, ik ben blij dat ik jullie weer zie. En nog even fleurig als de vorige keer. *(Kobus en Hannes gaan hen met open armen tegemoet)*

LIENTJE: *(samen met Stientje terugdeinzend, lopen een paar keer achter elkaar rond de paal)* Zeg, zijn jullie wel goed? Van me afblijven met je vuile kladden.

STIENTJE: We zouden er nog een ziekte van oplopen als jullie ons aanraakten. Waag het niet he smeerlappen.

HANNES: Nou, dat valt dan ook weer tegen. Kom je je oude vlammen weer eens tegen en dan worden we als oud vuil ontvangen.

LIENTJE: Precies ja, als oud vuil. *(draait eens rond de mannen)* want veel meer is het niet. Jullie stinken er zelfs naar.

KOBUS: Dat is Hannes die jullie ruiken. Maar daar kan hij ook niets aan doen, Zijn deodorant is op.

STIENTJE: Volgens mij hebben jullie nog nooit deodorant gebruikt, zelfs zeep is al een tijdje geleden zo te zien. Ik hoor het wel, nog steeds dezelfde streken. Maar waar hebben jullie al die tijd gezeten?

KOBUS: We zijn in het buitenland geweest.

LIENTJE: In het buitenland, helemaal over de grens?

HANNES: Ja, dat was nog een flink stukje klimmen hoor Lientje.

STIENTJE: Een flink stukje klimmen?

KOBUS: Ja, om over de grens te komen natuurlijk.

LIENTJE: Is die hoog dan? De grens? Ik ben nog nooit bij de grens geweest.

HANNES: Nou, dat is en heel hoog hekwerk, hoor Lientje. Voor dat je daar je spullen allemaal over heen hebt gesjouwd, dat is een heel werk.

STIENTJE: Hoe zo, moet je daar over heen klimmen dan. Waar heb je dan een paspoort voor nodig? Daarmee kun je zo naar het buitenland zeggen ze.

KOBUS: Ja, dat is waar, maar wij hebben geen paspoort, dus wij moesten over dat hek klimmen. Ik heb er m'n broek nog aan gescheurd, zie maar *(toont gat in broek)*

LIENTJE: Ik geloof dat jullie ons weer voor de gek staan houden. Maar in welk buitenland ben je geweest?

HANNES: Eerst in België en toen zijn we verder naar Frankrijk gegaan.

STIENTJE: Zijn jullie in Parijs ook geweest en hebben jullie daar ook onder die bruggen geslapen.

KOBUS: We zijn ook in Parijs geweest en we hebben ook onder de bruggen geslapen daar. Zeg, maar nou even wat anders, hoe is het hier allemaal op het pleintje. Doen jullie nog steeds naaiwerk en breiwerk en wonen er nog dezelfde mensen op het pleintje?

LIENTJE: Ja, naaien en breien doen we nog wel voor deze en gene maar dat wordt steeds minder hoor. De mensen kopen nou liever kant en klare kleren.

STIENTJE: Ja, dat is wel allemaal van dat floddergoed, maar ze willen niet anders he. Er zijn wel een paar andere mensen hier komen wonen. Meneer Vogelenzang is een half jaar geleden naar het bejaardentehuis gegaan. Dat huisje staat nou leeg. Klaas Vaak van het café heeft het gekocht.

LIENTJE: En Janus en Coba Drupsteen die zijn ook vertrokken. Die zijn trouwens ook naar het buitenland gaan wonen. Ook naar België. Zijn jullie die toevallig toch niet tegengekomen?

KOBUS: Nee, die zijn we toevallig niet tegengekomen. En wie woont er nou in dat huis?

STIEN: Pierre en Tillie de Schrijver wonen daar nou. Hij werkt als ambtenaar bij de gemeente. Wat hij daar precies doet weet ik niet, maar als je hem hoort praten lijkt het wel of hij nog meer is dan de burgemeester.

LIENTJE: Z'n vrouw dat is wel een aardig mens hoor, alleen we zien ze niet zoveel. Maar waar gaan jullie nou weer op af? Kom je vanavond hier weer terug om te slapen?

HANNES: Wij gaan, waar onze neus ons naar toe brengt. Dat weten jullie he. En aangezien we nou niet al te hartelijk door jullie zijn ontvangen denk ik niet dat we vanavond terug komen om te slapen.

TILLIE: *(deur gaat open en Tillie komt naar buiten)* Goedemorgen. Zeg Lientje en Stientje. Ik zie jullie al een tijdje met die mannen staan te praten. Er is toch niks aan de hand zeker? Onze Pierre die zei vanmorgen dat ik de deur maar goed dicht moest houden met zulk volk voor de deur.

LIENTJE: Nou die zijn niet zo gevaarlijk hoor buurvrouw.

STIENTJE: Alleen maar vuil.

LIENTJE: En ze stinken een uur in de wind, maar voor de rest zijn ze niet gevaarlijk.

STIENTJE: Zeker hier buiten niet. Die mannen zijn hier goed bekend. Die komen al jaren af en toe op het pleintje bivakkeren.

LIENTJE: Ja, die mannen horen er eigenlijk zo'n beetje bij, net als die paal.

STIENTJE: Als ze er naast gaan staan zie je het verschil niet. Ze zijn allebei net zo stijf van het vuil als die paal daar.

LIENTJE: Alleen nou hebben ze 'n tijdje in het buitenland gezeten dus we moesten even bijpraten he.

TILLIE: Nou, 't is maar goed dat onze Pierre dat niet hoort dat ze hier regelmatig op het pleintje komen. Vanmorgen ging hij al bijna over de rooie toen hij jullie zag liggen. Hij wil die paal laten omzagen en de rest eromheen laten weghalen.

HANNES: Jirremejee, dat doet hij toch niet zeker.

KOBUS: Volgens mij kan dat helemaal niet

TILLIE: Kan dat helemaal niet? En waarom dan wel niet?

KOBUS: Nou, hoe het precies zit dat weet ik niet, maar zo eenvoudig zal dat toch niet zijn. Dat moet je maar eens aan Klaas Vaak vragen.

TILLIE: Nou, jullie kennen mijne Pierre niet. Wat hij in z'n kop heeft dat moet gebeuren hoor. Tenminste thuis altijd wel, want anders wordt hij sikkeneurig. En als ik eens wat vraag dan

STIENTJE: Zeg. Lien, ik begin tocht aan m'n benen te voelen zouden we niet een bakje koffie gaan drinken?

HANNES: Daar stond ik nou net op te wachten

LIENTJE: Tot dat wij koffie gingen drinken?

KOBUS: Ja, tot dat jullie koffie gingen drinken en ons ook op een bakje koffie zouden trakteren.

STIENTJE: Jullie zijn toch wel goed he. Hier buiten zijn jullie niet gevaarlijk, maar binnen vertrouw ik jullie voor geen cent. Wij zijn maar met twee vrouwen alleen hoor, en dan twee van die mannen binnen laten. Ons moeder heeft daar ons al van vroeger af voor gewaarschuwd.

TILLIE: Nou, mannen, dan komen jullie bij mij toch een bakje koffie drinken. En een botterhammetje lusten jullie zeker ook wel?

LIENTJE: Nou, ik zou toch maar uitkijken hoor buurvrouw. Wij zijn nog met z'n tweeën maar jij bent helemaal alleen. Wij komen niet helpen hoor als er wat gebeurt.

STIENTJE: En je zei net nog dat je van je man de deur dicht moest houden met zulk volk op het pleintje.

TILLIE: Nou, ik ben best in staat om voor m'n eigen te zorgen hoor Lientje. En jullie zeiden toch dat ze niet gevaarlijk waren. En mijn man, daar heb ik vandaag nou eens geen boodschap aan. Ik heb gewoon eens zin om dwars te doen.

LIENTJE: Nou, je weet van mannen nooit wat ze van plan zijn hoor Tillie. Ik zou toch maar oppassen als ik jou was.

STIENTJE: Nou wij gaan naar binnen hoor. *(schuifelen naar binnen, gluren even later door het raam)*

HANNES: *(draait eens om Tillie heen)* Nee, dat kun je nooit weten, wat wij zouden kunnen doen. Jirremejee.

KOBUS: Zeg, maar wat onfatsoenlijk. Laat ik mij eerst eens even voorstellen. Kobus Klapbeurs. Levensgenieter en buitenman. *(neemt hand van Tillie, buigt en geeft er een kus op)*

HANNES: En ik ben Hannes de Merel en ik ben Kobus zijn maat en ik probeer even hard van het leven te genieten als hij *(neemt eveneens hand van Tillie, buigt en geeft er ook een kus op)*

TILLIE: Nou en ik ben Tillie, de vrouw van Pierre de Schrijver en ik verveel me doorgaans de hele dag dood.

KOBUS: Vervelen? Allee, daar moet je ons maar eens meer van vertellen en misschien kunnen we jou wel een paar spelletjes leren dat...

KLAAS (*komt buiten uit z'n café, ziet de mannen en komt uitbundig op hen af*) He, wat zie ik daar. Staan die twee voddendalen daar al een vrouwtje in te pakken. Ook fatsoenlijk hoor dat jullie hier op het pleintje zijn zonder een goede dag te komen zeggen. (*geeft de mannen een hand en slaat hen op de schouders*) Wel, wel, dat is lang geleden. Waar hebben jullie al die tijd gezeten. Hebben jullie al koffie gehad. Komt er in zou ik zeggen.

KOBUS: Klaas, jongen, hoe is het. Je ziet er nog even patent uit als altijd. Zeg, maar die koffie houden we tegoed. We zijn net bij je buurvrouw op de koffie uitgenodigd en het zou onfatsoenlijk zijn om dat af te slaan he.

HANNES: Dus, wij komen wel, maar het kan nog even duren. Niet waar Tillieke?

TILLIE: Nou, ik zie het wel. Oude bekenden hier. Eerst koffie mannen, sorry Klaas dat ik je voor was (*gaat naar binnen, Kobus en Hannes volgen, Hannes kijkt achterom naar Klaas en doet z'n vinger voor z'n lippen. Tillie komt terug buiten*) Zeg Klaas, je vindt het toch niet erg he, dat die mannen eerst bij mij eventjes koffie drinken?

KLAAS: Wel nee Tillie, geef jij die mannen maar gerust een bakje koffie hoor.

TILLIE: (*gaat binnen en komt weer terug*) Zeg, Klaas, zijn die mannen wel te vertrouwen? Want nou laat ik ze wel binnen maar ik ken ze helemaal niet. 't Is toch niet zo he, dat direct heel m'n huis leeg gehaald is?

KLAAS: (*lachend*) 't Zijn wel vreemde snuiters hoor Tillie, maar zulke dingen geloof ik niet dat ze doen.

TILLIE: Nou sta ik hier wel allemaal met jou te praten maar intussen laat ik ze wel alleen binnen. Ik zal toch maar gauw gaan kijken wat ze uitspoken. (*gaat naar binnen, deur dicht*)

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto